

Divagacions complicades

Fruita del temps

Déu m'en guard de ficar-me amb les famílies nombroses! Si sóc fill d'una família **normal** (quatre germans, a pagès, pels anys vint, eren ni poca ni molta gent) i tinc, darrera meu, un seguici de vuit fills (la major part d'ells **vius i treballant**, en una difícil combinació pel temps que som), és natural que tingui una mica de por de parlar d'aquest tema.

El que passa és que, ni quan era només fill ni quan vaig ser, a més a més, pare, mai no em vaig plantejar aquest problema des del punt de vista de les ideologies. I em fa l'efecte que, la major part dels matrimonis tampoc s'ho plantegen així.

Ja sé que és aventurada la meva afirmació, sobretot per a dues classes de gent: per aquells que, a partir dels anys quaranta idearen la magnificació (fins i tot diria, la «santificació») dels pares de família nombrosa, pel sol fet de ser-ho, i pels que, ara, en nom d'un esdevenidor idíl·lic (o per tal d'evitar-lo «apocalíptic»), sostenen que cal no tenir fills o tenir-ne molt pocs.

Jo, la veritat, en aquest assumpte, no m'he cregut pas mai els pontificadors ni els anatematitzadors. Les coses de l'amor conjugal solen anar per uns altres camins. La prova és que abans hi havia famílies de pocs fills i ara, encara n'hi ha de força colla.

Malgrat ens dolgui a tots els enamorats (als de 20 anys i als de 60, que també n'hi ha, gràcies a Déu), l'amor segueix sent més cec del que els **tècnics** voldrien poder demostrar.

Un vell adagi, que en les coses de l'amor segurament és on més es compleix, diu que «no pot dir mai d'aquesta aigua no en beuré». I és ben cert, a fe de món!

Potser per això, la humanitat ha conegut més d'una època natalista i sacrificada seguida d'alguna altra onada edonista, de gent que només busquen el plaer i defugen les responsabilitats. I la cosa torna a començar... Segurament és degut a aquesta causa que hi ha famílies nombroses creades (i procreades) a consciència i d'altres degudes a l'atzar, més aviat inconscient.

Suposo que entendreu que jo no vull pas extreure teories d'aquesta observació. Només faltaria! Estic ben segur que s'estimen molt, alguns matrimonis que no tenen fills o en tenen molt pocs, com també n'estic que hi ha fills concebuts sense amor. Aquests darrers, són ben bé de plànyer, pobrets!

L'única cosa que volia fer, era ablanir una mica l'exaltació d'alguns «savis» que pensen que abans tot era instintiu i ara tot és racional. I, sobretot, desanimar aquella gent que creuen que d'ençà que ells han nascut, ja no hi haurà més ignorants, si es fa cas dels seus consells.

Els anticonceptius i els amors **improductius** (l'edonisme és una paraula que no s'ha inventat pas durant el segle XX, sinó molt abans de l'era cristiana), sempre han estat i segurament sempre seran. Però, els que ja comencem (?) a ser vells, hem vist, més d'una vegada, baixar

d'un cotxe, (un diumenge qualsevol, en un restaurant de carretera qualsevol), un matrimoni amb dos o tres fills petits, molt propers d'edat l'un de l'altre. S'escau, també, que alguns d'aquests pares els coneguérem de molt joves: i ens havien dit, a classe o fora d'ella, que ells no es volien casar i, menys encara, tenir fills. I consideraven que, la família, era un grup humà, totalment passat de moda...

Què pensaran els seus fills? Què els passarà quan es toparan amb la rossa o la morena que els ha estat **assignada**? Es casarà, aquella noia tan **moderna i alliberada** amb aquell mascle, **valent i eixelebrat** que, ara, diu que només li interessa passar-se-la bé i riure's de les mosses? Quanta colla acabaran sent, a casa seva?

Ai, Mare de Déu! Qualsevol s'embolica amb teories! La «praxis» no sol estar-hi gaire d'acord. Què hi farem!

Lluís BADIA I TORRAS

